พระรถเมรี

นำเสนอเมื่อ : 13 ก.ค. 2552

พระรถเมรี

กาลครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาล มีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อว่า นนทเศรษฐี มีบ้านเรือนใหญ่โตและทรัพย์สมบัติมากมาย แต่ไม่มีบุตรธิดาไว้คอยดูแลทรัพย์สินเหล่านั้นเลย วันหนึ่งเขาไปนมัสการพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขานำกล้วย 12 ผลไปถวายพระพุทธองค์ด้วย ในขณะถวายกล้วยต่อพระพุทธเจ้า เขาก็ตั้งอธิษฐานว่าด้วยอานิสงค์แห่งทานนี้ ขอให้เขามีบุตรหรือธิดาจำนวนเท่ากับกล้วยนั้น

หลังจากกลับมาบ้าน เขาก็บอกกับภรรยาเกี่ยวกับความปรารถนาที่ตนได้อธิษฐานกับพระพุทธเจ้าไว้ ภรรยาของเขาดีใจมาก และหลังจากนั้นไม่นานนางก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกสาวจำนวนครบ 12 คนพอดี น้องสาวคนเล็กสุดมวีชื่อวา เภา มีความสวยและฉลาดกว่าใครทั้งหมด อย่างไรก็ตามหลังจากคลอดลูกสาวทั้ง 12 คนแล้ว โชคชะตาของท่านเศรษฐีและภรรยาก็เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทั้งคู่กลับจนลงทุกวัน ๆ การค้าขายก็ไม่คอยดีในขณะที่ลูกสาวก็กินจุขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาความขาดแคลนอาหารเลี้ยงดูบุตรสาวได้ เศรษฐีจึงตัดสินใจขายบ้านเพื่อเอาเงินมาซื้ออาหารเลี้ยงลูก ๆ จากที่เคยร่ำรวยก็กลับกลายเป็นจน

เขาพาครอบครัวไปอยู่ที่กระท่อมในทุ่งนาและก็ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการทำนาบ่อยครั้งที่สองสามีภรรยาไม่สามารถหาอาหารเพียงพอเพื่อมาเลี้ยงบุตรสาวที่กำลังกินกำลังนอนได้
ทั้งคู่รู้สึกเสียใจที่เห็นบุตรสาวร้องไห้หาของกินแต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดี

และถึงแม้ว่าเขาจะรักบุตรสาวมา
แต่ก็สุดที่จะทนต่อสภาพเช่นนี้ได้
ดังนั้นเขาจึงคิดแผนที่จะนำบุตรสาวของตนไปปล่อยในป่าทามกลางเสียงคัดค้านจากภรรยาอย่างแข็งขัน
นนทเศรษฐีนำบุตรสาวของตนขึ้นเกวียนและขับออกไปในป่า
ก่อนที่จะจากมาเขาก็เก็บผลไม้ไว้มากมายเพื่อให้ลูก ๆ ได้กินกัน
แล้วปล่อยให้ทั้งหมดวิ่งเล่นอยู่ ณ ที่นั้นเอง ในขณะที่เด็ก ๆ เพลิดเพลินอยู่กับการเล่นนั้นเขาก็แอบกลับมาบ้านแต่เพียงลำพัง

หลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการเล่น
พี่น้องทั้งสิบสองคนก็มองหาบิดาของพวกตน
เมื่อไม่เห็นบิดาอยู่บริเวณนั้นพวกเขาก็ร้องไห้กันกระจองอแง
แต่เภาไม่รู้สึกตื่นเต้นตกใจอะไรนางปลอบพวกพี่ ๆ และบอกว่าตนสามารถจำทางกลับบ้านได้ดี
กอนพระอาทิตย์ตกดินเภาก็สามารถพาพวกพี่ ๆ กลับมาถึงบ้านได้ทันทีที่มาถึงบ้าน
พวกเด็กก็หาของกินในครัวเพราะว่าเหน็ดเหนื่อยมาจากการเดินทางไกล

สองสามีภรรยาทั้งดีใจและเสียใจปนกัน
ที่ดีใจเพราะเห็นบุตรสาวของตนยังมีชีวิตอยู่และที่เสียใจก็เพราะต้องเผชิญกับความยากลำบากแบบเดิมอีก พวกเด็ก ๆ
เองไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันข้างหน้าขอให้มีอาหารมาใส่ปากก็เพียงพอแล้ว พวกเด็ก ๆ มีความสุข
ในขณะที่พ่อแม่เสียใจเมื่อนึกถึงความตายของทั้งหมดอันเนื่องมา

จากความอดอยาก

ครั้นรุ่งสาง
ผู้เป็นบิดาก็คิดถึงแผนการที่จะเอาบุตรสาวไปปล่อยอีก
ครั้งนี้เขาพาลูก ๆ ไปยังป่าลึก
และใช้หนทางคดเคี้ยวมากจนยากที่จะจำได้
เมื่อรู้ว่าบิดาตนหายไปแล้วพี่น้องทั้งสิบาองคนก็หลงอยู่ในป่า
ซึ่งใกลกับบริเวณครอบครองโดยนางยักษ์ขิณีผู้เป็นม่ายชื่อว่า
สันธมาร สามีของนางที่ตายไปเป็นพญายักษ์ชื่อว่าท้าวสักกะ

ทันทีที่ได้เห็นพวกเด็ก ๆ
นางยักษ์ผู้ไม่มีบุตรธิดาก็นึกรักพี่น้องทั้งสิบสองคน
ขึ้นมาทันทีและต้องการเลี้ยงดูอย่างน้องสาวหรือลูกสาวของตนก็ได
ด แต่นางยักษ์ก็มีเจตนาเคลือบแฝงในการอุมชูพวกเด็ก ๆ
เหล่านั้นด้วยเหมือนกัน
เพราะนางยักษ์เองต้องการนัยน์ตาของเด็ก ๆ
ไว้ผสมทำยาอายุวัฒนะกินด้วย
ทันใดนั้นนางก็แปลงร่างเป็นหญิงสาวรูปร่างสวยเพื่อไม่ให้เด็ก ๆ
ตกใจกลัวเมื่อเห็นตนเป็นยักษ์ หลังจากทำความคุ้นเคยกับเด็ก ๆ
แล้วนางก็ชวนให้พวกเขาไปอยู่ในวังของตน
ที่เมืองคชบุรีซึ่งมีของกินมากมาย เด็ก ๆ
มีความยินดีมากที่ได้ยินเช่นนั้นและตกลงที่จะไปอยู่กับนางยักษ์ผู้
ซึ่งสงข่าวไปยังชาวเมืองของนางให้แปลงกายเป็นมนุษย์
เพื่อว่าธิดาบุญธรรมของตนจะได้ไม่ตกใจ
นับแต่นั้นมาพี่น้องทั้งสิบสองก็อยู่กับนางยักษ์อย่างมีความสุขจนถึ
งวัยสาว

วันหนึ่งในขณะที่พี่สาวคนโตเพลิดเพลินอยู่กับการชื่นชมความสว
ยงามของ
ดอกไม้อยู่นั้นนางก็เดินไกลออกไปและถึงบริเวณหวงห้าม
ซึ่งนางยักษ์สันธมารกำลังกินเนื้อมนุษย์อยู่

นางเห็นเหตุการณ์เข้าโดยบังเอิญและยังได้เห็นคนถูกจับมาขังไว้เป็นจำนวนมากอีกด้วย
นางก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ที่อุปถัมภ์ค้ำชูพวกตนนั้น
แท้ที่จริงแล้วเป็นยักษ์ในร่างแปลงของหญิงสาวผู้เลอโฉม
แล้วนางก็บอกให้น้อง ๆ ของนางทราบ
ผู้ซึ่งก็กลัวว่าอาจจะถูกยักษ์จับกินเข้าสักวันหนึ่งก็ได้
ดังนั้นพวกพี่น้องจึงเตรียมแผนหนีออกจากเมืองยักษ์

แต่ก่อนที่จะหนีนางยักษ์ไปพวกเขาได้ช่วยปล่อยคนทั้งหมดที่นางยักษ์จับมา
ขังไว้เป็นอาหารแล้วก็เข้าไปซ่อนตัวในพุ่มไม้ซึ่งก็ยังไม่ปลอดภัย
เพราะนางยักษ์ทำการค้นหาแบบพลิกแผ่นดินโชคดีที่รุกขเทวดาและสัตว์อื่น ๆ เข้ามาช่วย นางยักษ์หาพี่น้องทั้งหมดไม่พบ
แต่นางยักษ์ก็ยังไม่ละความพยายามอยู่นั้นเอง
ในเวลาเดียวกันขณะที่
พระฤาษีกำลังเข้าฌานอยู่นั้นก็ได้เห็นเหตุการณ์และรู้สึกสงสารพี่น้องผู้นาสงสารเหล่านั้น
ท่านจึงดลใจให้นางยักษ์ไปค้นหาทางอื่นและก็ยกเลิกการค้นหาไปในที่สุด
และแล้วพระฤาษีก็บอกหญิงสาวเหล่านั้นว่าเหตุที่พวกนางต้องเผชิญกับความทุกข์ยากเช่นนี้
ก็เพราะว่าเมื่อชาติที่แล้วพวกนางได้นำลูกสุนัขไปปล่อยทิ้งไว้ในป่า ดังนั้นบาปจึงตามพวกเขามาในชาตินี้และชาติหน้าจนกว่าจะครบ 500 ชาติจึงจะหมดกรรม

หลังจากอำลาพระฤาษีแล้ว
นางทั้งสิบสองก็ออกเดินทางต่อและไปถึงสระน้ำแห่งหนึ่งในเมืองงกุตารนคร
ซึ่งปกครองโดยพระเจารณสิทธิราช
ทุกวันจะมีนางค่อมทาสีแบกหม้อน้ำทองคำมาตักน้ำไปให้พระราชาสรงในพระราชวัง ในขณะเตรียมที่จะตักน้ำจาสระ

นางค่อมเหลือบไปเห็นเงาเหล่าหญิงสาวหน้าตาสวยคล้ายกับนางฟ้า นางเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเงาของตน
แต่เมื่อพี่น้องทั้งสิบสองหัวเราะเยาะนาง
นางก็แหงนหน้าขึ้นดูแล้วก็เห็นเหล่าหญิงสาวอยู่บนต้นไทร
นางคิดว่าหญิงเหล่านั้นเป็นนางฟ้า
จึงรีบไปกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ
และแล้วพระราชาก็รีบเสด็จมายังสระน้ำในทันที

เมื่อได้เห็นพี่น้องทั้งสิบสองคน
พระราชาก็ทรงตกตะลึงในความงามของ
พวกนางและสอบถามว่าเป็นใครมาจากไหน
เมื่อได้รับการกราบทูลให้ทรงทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้ว
พระราชาจึงรับสั่งให้นางลงมาและชวยให้ไปอยู่ในวังของพระองค์
และพระราชาก็ทรงแต่งตั้งให้นางทั้งหมดเป็นพระมเหสีของพระองค์
และเนื่องจากพวกนางมีชีวิตอยู่ในวังอย่างสุขสบายในฐานะพระมเหสี ตอนนี้พวกนางก็เลยคิดถึงบิดามารดาของพวกตนบาง
ดังนั้นพวกนางจึงทูลขอพระบรมราชานุญาตจากพระราชานำบิดามารดาของพวกตนมาอยู่เสียด้วยกันในวัง
และพระราชาก็ทรงอนุญาตสองสามีภรรยาผู้น่าสงสารดีใจยิ่งนักที่ได้กลับมาอยู่กันพร้อมหน้ากับบุตรสาวอีกครั้ง
หลังจากที่ต้องพลัดพรากกันไปเสียนาน

ในขณะเดียวกัน นางยักษ์สันธมารก็ได้ธิดาบุญธรรมชื่อว่า เมรี ผู้ซึ่งเป็นธิดาของเพื่อนสามานางมีนามว่า ปทุมราช
ซึ่งก็เป็นเจ้าเมืองอสูรชื่อว่า กำพุธ ท้าวปทุมราชมีธิดา 2 คน
ชื่อว่าเมรีและศรีทัศนา
ทั้งสองพี่น้องถือกำเนิดจากมารดาผู้เป็นมนุษย์พระนามว่า
พระนางศรีสมุทร เมื่อโหรหลวงของพระองค์ทำนายว่า
ถ้าให้ธิดาทั้งสองคนอยู่รวมกันแล้วความหายนะที่ไม่ทราบสาเหตุก็จะนำความพินาศมาสู่ทุกชีวิตในเมือง
ท้าวปทุมราชจึงมอบบุตรสาวของตนคนหนึ่งให้นางยักษ์สันธมารเ

ลี้ยงดูนับแต่บัดนั้นมา

ต่อมาภายหลัง
นางยักษ์สันธมารได้ข่าวว่านางสิบสองไปได้ดีมีความสุขก็เกิดความอิจฉาริษยาและเคียดแค้นมาก
นางจึงตามนางสิบสองมายังเมืองกุตารนครและรอหญิงค่อมอยู่ที่ต้นไทรที่สระน้ำ
ซึ่งนางจะต้องมานำน้ำไปให้พระราชาสรงเหมือนอย่างปกติ
แล้วนางสันธมารก็แปลงร่างเป็นหญิงสาวมีหน้าตาสวยงามกว่านางสิบสองมาก เมื่อได้เห็นหญิงสาวผู้สวยที่สุด
นางค่อมก็รีบไปกราบทูลพระราชาผู้ซึ่งเสด็จมาทอดพระเนตรนาง
และก็ต้องตะลึงในความงามของนาง พระราชาจึงนำนางเข้าวัง
และทรงแต่งตั้งให้นางเป็นพระมเหสีองค์ใหม่และนางก็เป็นพระมเหสีที่โปรดปรานของพระราชาในทันที
นับจากนั้นมานางสิบสองก็ประสบเคราะห์กรรมอย่างแสนสาหัส
เพราะนางยักษ์ใช้มนต์สะกดให้พระราชาหลงรักนางจนกระทั่งอยู่ภายใต้อำนาจของนาง
นางแกล้งป่วยและต้องการนัยน์ตาของนางสิบสองมาทำยา
และแล้วพระราชาก็ทรงรับสั่งให้นางสิบสองเข้าเฝ้าแล้วให้ควักดวงตาของนางสิบสองออก แต่เภาโชคดีกว่าพี่สาวคนอื่น ๆ
เพราะพระองค์อนุญาตให้นางเหลือดวงตาไว้ข้างหนึ่ง

หลังจากรับสั่งให้ควักดวงตาของนางสิบสองออกแล้ว
พระราชาก็รับสั่งให้
นำอดีตพระมเหสีของพระองค์ไปขังไว้ในอุโมงค์
ซึ่งทั้งหมดต้องประสบความทุกข์ทรมานอย่างน่าสมเพศเวทนา
ในขณะเดียวกันหลังจากได้ดวงตาของนางสิบสองแล้ว
นางยักษ์สันธมารก็สงดวงตาทั้งหมดไปให้ธิดาบุญธรรมของนางเก็บไว้ ในเวลาต่อมาพี่น้องทั้งหมดยกเว้นเภาก็ตั้งครรภ์
พระอินทร์ทราบว่านางสิบสองได้รับความทุกข์ทรมานมาก
และไม่มีใครดูแลจึงรับสั่งให้เทวดาลงไปเกิดเป็นลูกของน้องคนสุดท้อง ด้วยเหตุนั้นเภาจึงตั้งครรภ์

และแล้วนางยักษ์ก็สั่งให้ทหารของตนเฝ้าอุโมงค์ไว้
เพื่อไม่ให้ใครแอบช่วยเหลือนางสิบสองได
กลาวกันว่าสาเหตุที่นางสิบสองต่องได้รับความทุกข์เช่นนี้
ก็เพราะเมื่อชาติที่แล้วในขณะเล่นอยู่ริมแม่น้ำ พวกนางจับปลามา 12 ตัว
แล้วใช้เหล็กแหลมทิ่มนัยน์ตาทั้งสองข้างของปลาเหล่านั้นแล้วก็ปล่อยลงในแม่น้ำ
แต่ว่าเภาเองทิ่งแทงเพียงตาข้างเดียวของปลาที่ตนจับ
ดังนั้นนางจึงไม่ถูกควักดวงตาทั้งสองข้าง

ต่อมาพี่น้องทั้งหมดยกเว้นเภาก็คลอดลูกออกมาซึ่งถูกฉีกออกเป็นชิ้น ๆทันทีและแจกแบ่งกันกินเป็นอาหาร
เนื่องจากพวกนางถูกทรมานด้วยความหิวมากจนกระทั่งต้องกินลูกของพวกตน
แต่ถึงอย่างไรเภาก็ไม่ยอมกินเนื้อทารกที่ได้รับแบ่งให้นั้น
ทุกครั้งที่นางได้ส่วนแบ่งนางก็จะนำไปซ่อนไว้
ดังนั้นเมื่อถึงคราวที่นางคลอดลูกบางพี่ ๆ
ของนางก็จะได้ไม่ฆาลูกของตน
ดังนั้นนางจึงนำเนื้อทารกที่ซ่อนไว้มาแบ่งให้พวกพี่ ๆ แทน
การทำเช่นนี้จึงไม่ทำให้พวกพี่ ๆ
ของตนสงสัยในเจตนาของนางที่ต้องการเลี้ยงลูกไว้
แล้วเภาก็ตั้งชื่อลูกว่า รถเสน

ถึงแม้ว่าพวกทหารที่เฝ้าอุโมงค์จะรู้เกี่ยวกับการถือกำเนิดของรถเสน แต่ก็ไม่มีใครไปบอกให้นายของตนทราบ
เพราะพวกเขาเองก็รักและเมตตากุมารน้อย
แถมยังช่วยเลี้ยงดูให้อีกด้วยเมื่อรถเสนโตขึ้นเขาก็ถามมารดาถึงสาเหตุที่ต่องมาอยู่ในอุโมงค์
เภาจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ผู้เป็นลูกฟัง
รถเสนรู้สึกเสียใจมาที่เห็นผู้เป็นมารดาและป้า ๆ

ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้
และแล้วพระอินทร์ก็เสด็จลงมายังโลกมนุษย์เพื่อสอนกลอุบายในการเล่นการพนันให้กับรถเสน
และพระอินทร์ก็ได้ให้ไก่ชนวิเศษพร้อมทั้งเครื่องแต่งกายแก่รถเสนด้วย
แล้วรถเสนก็ขออนุญาตมารดาเพื่อออกจาอุโมงค์ไปเผชิญกับโลกภายนอก เพราะตนเองก็โตเป็นหนุ่มแล้ว

เมื่อมาถึงศาลาสาธารณะ
ก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นพนันไก่ชนอยู่
รถเสนจึง
เล่นพนันด้วยและมีชัยชนะได้รางวัลพอที่จะซื้ออาหารมาให้มารดาและป้า ๆ ของตนได้
แน่นอนที่สุดว่าการถือกำเนิดของรถเสนนำมาซึ่งความหวังให้กับนางสิบสอง
นับแต่นั้นมารถเสนก็ออกไปเล่นพนันทุกวันและมีชัยชนะทุกครั้งไป
ข่าวการมีชัยชนะของรถเสนแพร่ไปถึงพระเจ้ารณสิทธิราชผู้ซึ่งรับสั่งให้รถเสนเข้าเฝ้า แล้วพระราชาก็ชวนให้เขาเล่นสกากับพระองค์
รถเสนท้าพระราชาว่าถ้าหาว่าเขาแพ้เขายินดีเป็นทาสของพระราชาตลอดไป แต่ถ้าหากว่าเขาชนะเขาต้องการเพียงข้าว 12 หอเท่านั้น พระราชาทรงตอบตกลง
และผลก็ปรากฏว่าพระราชาทรงแพ้ถึง 2 ครั้ง
ดังนั้นรถเสนจึงได้ข้าว 12 หอมาให้มารดาและป้าดังที่คาดหวังไว้

ในวันต่อมา
พระราชาทรงพระประสงค์ที่จะเล่นสกากับรถเสนอีก
พระองค์ชวนรถเสนไปเล่นเกมกับพระองค์ในปราสาทเรือนทอง
และถามชายหนุ่มเกี่ยวกับบิดามารดาของเขา
หนุ่มน้อยจึงกราบทูลว่ามารดาของตนชื่อว่าเภาผู้ซึ่งอยู่กับป้าทั้ง 11 คนของตนในอุโมงค์ หลังจากทรงทราบความจริง
พระราชาก็สวมกอดชายหนุ่มและบอกกับเขาว่าเขาไม่ใช่ใครอื่นแต่

เป็นโอรสของพระองค์

ในกาลต่อมา
ท้าววัตถาเจ้าเมืองจินดามาท้าพระเจ้ารณสิทธิราชพนันชนไก่
รถเสนจึงอาสาพนันชนไก่แทนพระราชาและมีชัยชนะ
นับแต่วันนั้นพระเจ้ารณสิทธิราชก็รักโอรสของพระองค์มา
และทรงประกาศว่าพระองค์รักโอรสดั่งดวงใจของพระองค์

เมื่อได้ยินคำประกาศของพระราชา
นางยักษ์สันธมารผู้ซึ่งตอนนี้เป็นหญิงสาวสวย
ก็แกล้งทำเป็นป่วยหนักและต้องการผลไม้ชนิดหนึ่งซึ่งมีรสเปรี้ยว
เรียกว่า
มะงั่วหาวและมะนาวโห่เพื่อใช้ทำยาและมีอยู่แต่เฉพาะในเมืองของนางเท่านั้น
นางสันธมารของร้องให้พระราชาผู้ซึ่งทรงลังเลพระทัยส่งเจ้าชายรถเสนไปนำผลไม้นั้นมาให้นาง
พระราชาทรงตอบตกลงโดยไม่เต็มพระทัยนัก
และสงเจ้าชายไปยังเมืองคชบุรี

แต่ก่อนจากไป
เจ้าชายรถเสนขอให้พระราชาส่งอาหารไปให้มารดาและป้าของตนทุก ๆ วัน
พระราชาทรงรับและทรงอนุญาตให้รถเสนใช้ม้าของพระองค์ชื่อม้าพาชี ซึ่งสามารถบินไปในอากาศได้เหมือนนก
สันธมารจึงบอกให้รถเสนนำจดหมายของตนไปให้บุตรสาวของตนด้วย แล้วเจ้าชายก็ผูกจดหมายไว้กับคอม้าและเริ่มเดินทางไกล

เมื่อออกเดินทางมาได้ระยะหนึ่ง
รถเสนก็หยุดพักที่ศาลาพระฤษี
และปล่อยให้ม้าออกไปกินหญ้ากินน้ำในบริเวณใกล้ ๆ นั้น
ทันใดนั้นพระฤษีก็เหลือบไปเห็นลักษณะดีของม้าจึงเข้าไปดูใกล้ ๆ และก็พบว่ามีจดหมายแขวนอยู่ที่คอม้า
ด้วยความสงสัยท่านจึงตัดสินใจเปิดอ่านโดยไม่ได้รับอนุญาตและก็

พบข้อความประหลาดว่า
ถ้าหากว่าชายหนุ่มผู้นี้ถึงกลางวันให้กินกลางวันแต่ถ้าเขาถึงกลางคืนก็ให้กินกลางคืน พระฤาษีแปลกใจที่พบข้อความเช่นนั้น
ท่านจึงเข้าฌานและก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
พระฤาษีคิดว่าเจ้าชายควรจะได้แต่งงานกับพระธิดาเมรีและปกครองเมืองยักษ์แทนทีจะมาถูกยักษ์กินเสีย

แล้วพระฤาษีก็เปลี่ยนข้อความใหม่เป็น
"ถึงกลางคืนให้รับกลางคืน ถึงกลางวันให้รับกลางวัน
ผัวแก้วผัวขวัญของเมรี"
และแล้วพระฤาษีก็กลับไปที่ศาลาของท่าน
และได้พบรถเสนผู้ซึ่งบอกให้ท่านทราบเกี่ยวกับการเดินทางของตนไปเมืองยักษ์ พระฤาษีอวยพรให้รถเสนโชคดีมีชัย

เมื่อมาถึงชายแดนเมืองคชบุรี
รถเสนพบกองทัพยักษ์เขาก็ตกใจเพราะยักษ์จะเข้ามาทำร้ายตนแลมา
เขาจึงทิ้งจดหมายลงไปบนกองทัพยักษ์ตามคำสั่งของสันธมารทันที และบอกว่าพวกเขาว่าเป็นจดหมายของสันธมารถึงเจ้าหญิงเมรี
แล้วเหล่ายักษ์ก็ก้มศีรษะลงคำนับพร้อมทั้งรับจดหมายจากรถเสนและแล้วจดหมายก็ถูกนำไปมอบให้กับเจ้าหญิงผู้ซึ่งดีใจมากที่ได้อ่าน แล้วรีบออกมาต้อนรับรถเสน
นางสั่งให้สาวใช้นำอาหารคาวหวานมาให้เจ้าชายรถเสนเสวย
รูปร่างที่งดงามของเจ้าชายรถเสนประทับใจองค์หญิงยิ่งนัก
และเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของพระมารดาองค์หญิงรับสั่งให้ประดับประดาพระนครเพื่อเตรียมอภิเษกสมรสของนางที่จะมีขึ้นในเร็ว ๆ นี้

หลังจากอภิเษกสมรสได้ 7 เดือน
รถเสนก็กลับเข้าวังแล้วแกล้งทำเป็นป่วยหนัก
ตอนนี้เขาเกิดคิดถึงผู้เป็นมารดาและป่า ๆ ขึ้นมาแล้ว
จึงบอกเจ้าหญิงเมรีว่าตนต้องการอากาศบริสุทธิ์ในพระราชอุทยาน

แต่ความจริงแล้วเขามีแผนที่จะไปเอาผลไม้ที่สันธมารต้องการ
และไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องนี้
ในขณะที่เมรีและคนรับใช้ของนางกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการชมดอกไม้อยู่นั้น
รถเสนก็แอบเด็ดผลไม้แล้วชวนองค์หญิงกลับพระนคร
และสั่งให้คนรับใช้จัดเตรียมการเต้นรำและดนตรีเพื่อความบันเทิงของเมรีและตนเอง รถเสนมีแผนที่จะทำให้เมรีเมา
เพื่อที่นางจะได้บอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่เขาเกี่ยวกับดวงตาของมารดาและพวกป่า ๆ ของตน และสิ่งที่รถเสนคิดไว้ก็เป็นจริง
เมื่อเมาขึ้นมาเมรีก็บอกที่ซ่อนดวงตาและยารักษาตาแก่เขา
นางยังได้บอกเขาเกี่ยวกับยาวิเศษอื่น ๆ อีก
ซึ่งแต่ละห่อก่อให้เกิดภูเขา ป่าไม้ ลม ไฟ ฝน เมฆ
และมหาสมุทรน้ำกรด รวมแล้วมีทั้งหมด 8 ห่อด้วยกัน

ครั้นถึงเวลาเที่ยงคืน หลังจากที่เมรีหลับสนิทแล้ว
รถเสนก็เก็บดวงตาและยาทั้งหมดหนีออกจาเมืองโดยขี่ม้าพาชีไป
เมื่อตื่นขึ้นมาไม่พบผู้เป็นสามารเมรีก็รีบตามไป
เมื่อเข้าไปใกล้นางก็เข้าไปไม่ถึงตัวเพราะรถเสนโยผงยาซึ่งก่อให้เกิดป่า และต้นไม้ใหญ่ขวางทางไว้
และด้วยความมั่นคงต่อความรักในสามีอย่างแรงกล้า
เมรีก็สามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงที่อุบัติขึ้นโดยยาวิเศษเหล่านั้นได้
ดังนั้นรถเสนจึงใช้ยาห่อสุดท้ายซึ่งก่อให้เกิดมหาสมุทรน้ำกรดและคราวนี้เมรีก็ไม่สามารถติดตามรถเสนได้อีก
เมรียืนร้องไห้อยู่ตรงนั้นและตั้งอธิษฐานขอให้เกิดเป็นชายาของรถเสนอีกแล้วนางก็ฟุบลงกองกับพื้น
หัวใจของนางแตกสลายเป็นเจ็ดภาคและสิ้นลมหายใจอยู่ ณ ตรงนั้นเอง

ในขณะเดียวกัน
หลังจากกลับมาถึงเมืองกุตารนครแล้วรถเสนก็รีบตรงไปพบมารดาและผู้เป็นป้าผู้ซึ่งเกือบจะสิ้นชีวิตเพราะความอดอยากอยู่แล้

ว
เนื่องจากพระราชาไม่รักษาคำสัญญาที่ทรงให้ไว้เพราะถูกอำนาจนางยักษ์สันธมารครองงำไว้
สันธมารเองก็ถึงกับหมดสติเมื่อรู้ว่าบุตรสาวของตนเสียชีวิตแล้ว
นางล้มฟุบกับพื้นหัวใจของนางแตกออกเป็นเจ็ดภาคและสิ้นชีวิตอยู่ตรงนั้นเอง

หลังจากหลุดพ้นจากอำนาจของนางยักษ์แล้ว
พระราชาก็รับสั่งให้ปล่อยพี่น้องทั้งสิบสองคนและขอโทษพวกนางทั้งหมดกลับมาอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา
ยกเว้นรถเสนผู้ซึ่งเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการจากไปของภรรยาผู้เป็นที่รัก เขากลับไปยังบริเวณที่เมรีนอนสิ้นลมหายใจอยู่
รถเสนเศร้าโศกเสียใจมากแต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรได้
เขาก็มีความรักต่อเมรีมากแต่ก็ต้องช่วยมารดาและป้าของตนก่อน
เพื่อติดตามภรรยาของตนไปหลังจากจัดการศพของนางแล้วเจ้าชายผู้ระทมทุกข์ก็กลั้นลมหายใจตายตามไป

กล่าวกันว่า ทั้งคู่อธิษฐานให้ได้เกิดเป็นสามีภรรยากันอีก
ในขณะที่เมรีไปเกิดเป็นมโนราห์
เจ้าชายรถเสนไปเกิดเป็นพระสุธน
และเป็นนิทานอีกเรื่องหนึ่งชื่อว่า "พระสุธน"
และเรื่องราวก็จบเพียงเท่านี้